

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1457/2018
29.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милинка Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К 145/17 од 26.12.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 252/2018 од 18.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 29.01.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милинка Јовановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К 145/17 од 26.12.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 252/2018 од 18.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу К 145/17 од 26.12.2017. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. КЗ и кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 281. став 2. у вези става 1. КЗ, па је, након што су му утврђене појединачне казне затвора за кривична дела у питању у трајању од по шест месеци, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од десет месеци и на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени у овом року не плати новчану казну суд ће исту заменити казном затвора и то тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени АА обавезан је да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка у корист буџетских средстава суда укупан износ од 171.340,00 динара, као и да оштећеном ББ на име трошкова поступка плати износ од 531.975,00 динара све у року од 15 дана од

дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени ББ упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 252/2018 од 18.10.2018. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА преиначена је пресуда Основног суда у Књажевцу К 145/17 од 26.12.2017. године у делу одлуке о кривичној санкцији, у погледу начина извршења казне затвора, тако што је Апелациони суд у Нишу, на основу одредбе члана 45. ст. 5. и 6. КЗ одредио да ће се јединствена казна затвора у трајању од 10 месеци, на коју је окривљени осуђен првостепеном пресудом извршити, тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, које не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напустити просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у заводу за извршење казне затвора и истовремено окривљеног осуђује на новчану казну као споредну у одређеном износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док је у осталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреичаном делу је потврђена. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка који су настали пред другостепеним судом плати укупан износ од 35.230,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док ће о трошковима кривичног поступка насталим пред првостепеним судом, тај суд одлучити посебним решењем.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Милинко Јовановић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и због повреде одредбе члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, односно тако што ће укинати пресуду Апелационог суда у Нишу и предмет вратити том суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милинка Јовановића је неоснован.

Бранилац окривљеног поднетим захтевом правноснажне пресуде побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да окривљени није одговорно лице у смислу одредбе члана 112. став 5. КЗ, те да због тога, као и чињенице да окривљени и оштећени нису закључили уговор о раду исти није могао бити оглашен кривим због кривичног дела из члана 288. став 3. у вези члана 281. став 2. у вези става 1. КЗ јер ово дело, како је описано у изреци правноснажне пресуде по закону није кривично дело.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, ову повреду закона бранилац окривљеног АА истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, обзиром да сходно члану 4. Закона о безбедности и здрављу на раду окривљени има својство послодавца, а према којој законској одредби запослени је свако физичко лице које је у радном односу код послодавца, док је послодавац физичко лице које по било ком законском основу обезбеђује посао запосленом, због чега запослени сходно члану 5. наведеног закона има право на безбедност и здравље на раду а да је окривљени имао својство одговорног лица (члан 112. став 5. КЗ) произлази из околности да је исти био одговоран за извођење радова на надстрешници, а што произилази из списка предмета Општинске управе општине Књажевац за које закључивање је на страни 6 пасус други образложења пресуде дао довољне и уверљиве разлоге, које Врховни касациони суд као правилне у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује. Стога Врховни касациони суд, налазећи да из изреке правноснажне пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 281. став 2. у вези става 1. КЗ, неоснованим оцењује навод из захтева браниоца окривљеног да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА захтевом за заштиту законитости правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводима да је јавни тужилац након укидања претходне првостепене пресуде и то по жалби окривљеног и његовог браниоца ван главног претреса дана 25.12.2017. године изменио чињенични основ диспозитива оптужног акта, што је супротно одредби члана 409. став 1. ЗКП којом је предвиђено да тужилац може у току главног претреса да измени оптужбу уколико се измени чињенично стање, због чега ова измена оптужног предлога од 25.12.2017. године не може да буде резултат утврђеног чињеничног стања на главном претресу који је одржан дан касније – 26.12.2017. године.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Овом законском одредбом постављен је, између осталог, захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде, који се заснива на оптужном начелу по коме нема поступка без овлашћеног тужиоца и по коме тужилац одређује предмет суђења, а све у

циљу спречавања мешања основних процесних функција, односно преношења функције оптужбе на суд и тиме делимичног спајања двеју процесних функција које се искључују.

Следствено изнетом, објективни идентитет између оптужбе и пресуде постоји уколико пресуда има за основу не само идентичан догађај из прошлости, већ не сме изаћи из чињеничног описа тог догађаја како га је дала оптужба и то посебно у погледу радње извршења, а у супротном, суд нарушава законом постављени захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде.

У конкретном случају бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, позивајући се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП изложеним наводима оспорава право на измену или подношење нове оптужнице од стране тужиоца ван главног претреса, а што није законски разлог по коме бранилац може поднети захтев за заштиту законитости.

Такође, бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које повреде закона је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца указивањем да се на налазу вештака Љиљане Гајић и вештака Ивана Мијаиловића пресуде не могу заснивати, при чему није указао због чега сматра да су ови докази незаконити, већ је навео да је вештак Љиљана Гајић вештачила, односно тумачила одредбе Закона о планирању и изградњи, што није у надлежности вештака, а да је вештак Иван Мијаиловић вештачио грађевинске радове, за шта није био овлашћен, обзиром да је његова специјалност област машинства.

По оцени Врховног касационог суда, овим наводима захтева оспорава се стручност ових вештака за обављање наложених вештачења, што представља чињенично питање.

Побијајући правноснажне пресуде због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП бранилац окривљеног у захтеву указује да је другостепени суд у изреци пресуде навео да ће о трошковима кривичног поступка насталим пред првостепеним судом тај суд одлучити посебним решењем, иако је првостепеном пресудом одлучено о трошковима кривичног поступка, због чега би одлучивање посебним решењем значило дуплирање трошкова.

По оцени Врховног касационог суда, бранилац окривљеног позивајући се на повреду одредбе члана 441. став 4. ЗКП овим наводима захтева у суштини указује на неразумљивост изреке другостепене правноснажне пресуде, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Како повреда одредбе члана 409. став 1. ЗКП, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, као ни погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не спадају у круг повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.**

**Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић